

gjennem Tienden, skulde være uheldig og urigtig og heller ikke i Overensstemmelse med selve Geistlighedens Dnsse. Deri tror jeg imidlertid nu, at det ærede Medlem tager væsentligen fejl. Det ærede Medlem har vel til Bestyrelse derfor fremdraget nogle enkelte Ytringer, som ere fremkomne i Kirkekommissionen. Men, medens jeg nu naturligvis ikke iøvrigt skal komme yderligere ind derpaa, saa maa jeg dog blot gjøre den almindelige Bemærkning, som jeg ogsaa har fundet mig opfordret til at fremsætte i det andet Thing, at, hvormeget jeg end maa ønske, at man både i dette og i det andet Thing vil lægge endogsaa betydeligt Vægt paa selve de Afgjørelser, som med et overveiende Flertal og efter en meget alvorlig og dybtgaaende Prøvelse have fundet Sted i Kirkekommissionen, saa kan jeg dog paa ingen Maade tilraade, at man gaar tilbage i Kirkekommissionens Forhandlinger for deri at udfinde, hvorledes et enkelt Medlem har stillet sig under hele Sagens tidligere Udviklingsgang. At forfølge en Sag paa den Maade er Noget, som man vistnok fra ingen Side vilde finde rigtigt. Naar det ærede Medlem af Udvalget, til hvem jeg for Dieblisset særlig vender mig (Rasmussen), fremhævede, at et Medlem af Kirkekommissionen, som ogsaa har Sæde her, havde sagt, at han for Dieblisset — saaledes saaldt jo netop Ordene — vilde anse det for rigtigt, at Præsterne bleve satte paa fast Lønning, saa var dette jo altsaa en Ytring, som forsaavidt ikke kunde siges at have den allermindste Vægt, som det just i selve denne Udtalelse af det paagældende Medlem var antydet, at han under Paaavirkning af de senere Forhandlinger meget vel vilde kunne komme til en anden Anskuelse. Og naar endvidere et geistligt Medlem af den nævnte Kommission, som ogsaa af den ærede sidste Taler fremhævet, i samme har udtalt sig om, hvorledes hans Stemning var ved at modtage Tiende, saa er dette jo Noget, som meget godt kan have hængt sammen med aldeles personlige Forhold, og som ialtfald kan have været en ren Smagsag. Den Grund, som det paagældende Medlem af Kirkekommissionen anførte for sin Stemning i den

omtalte Henseende, nemlig at Menighedens Tølelse for Præsten ved Tiendeholdelsen stod i omvendt Forhold til, hvad Kapitelstarten udgjorde, havde jo ialtfald kun sin Betydning, forsaavidt som man overhovedet mener at kunne finde Noget af et Baand mellem Præsten og Menigheden deri, at der betales Tiende; men det tror jeg virkelig ikke er Meningen fra Nogens Side. Ganske vist kan det, at Tienden maa betales til Præsten, blive et Baand, og det et Baand, som vil kunne vise sig at have sine Virkninger, navnlig i det Tilfælde, at Præsten er eftergivende med Hensyn til Modtagelsen af Tienden — og det er jo ganske sikkert saa, at en saadan Eftergivenesshed har fundet Sted paa mange Steder, og at Præsterne navnlig ofte have vist en høj Grad af Lemfældighed med Hensyn til at inddrive samme. Der kan altsaa herigjennem danne sig et Baand; men det er unegtelig en Arimelighed at tro, at der i Almindelighed, hvor Tienden betales og maa betales efter Kapitelstarten, deraf skulde danne sig et Baand, og det et Hjertelighedsbaand. Men paa den anden Side vil Tiendens Betaling sikkert nok heller ikke fremkalde noget som helst skadeligt Forhold, naar de Paagældende vel at mærke først ere paa det Rene og Klare med, at det er en Byrde, som skal betales, ligesom man betaler Skatter og Renter af sine Prioriteter. Er dette Tilfælde, saa siger jeg, at det er umuligt, at Tiendens Betaling kan komme til at virke skadeligt ind paa Forholdet mellem Præst og Menighed. I alt Fald er det da en Fordel for denne, at Præsten bor nærmere end Amtsforvalteren, saa at man lettere vil kunne komme til at betale den. Det omtalte Medlem af Kirkekommissionen sluttede sig da ogsaa endelig til dennes Flertals Forslag, og, om der end saaledes kan have været en Tanke hos ham om, at det kunde være behageligt at modtage sin faste maanedlige Gage, og at saa denne udbetalt som andre faste Embedsmænd, saa er dette i alt Fald ikke kommet til at udøve nogen stor Indflydelse paa hans Opfattelse. — Jeg kommer herved til det andet Spørgsmaal, som navnlig har været Gjenstand for forskjellig Opfattelse, nemlig Spørgsmaalet om Ansættelsen